

РЕШЕНИЕ

№ 332

гр. Плевен, 08.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ

при участието на секретаря ЕВГЕНИЯ М. РУСЕВА
като разглежда докладваното от МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ Гражданско дело № 20234400100052 по описа за 2023 година

Искове с правно основание чл.430 ТЗ вр. чл.79 и чл.86 ЗЗД.

Постъпила е искова молба /ИМ/ на 20.01.2023г. /п.к. 19.01.2023г./ от *** АД гр.София, ЕИК *** – *** АД – правопреемник на „***“ЕАД гр.София, ЕИК ***, преди „***“ЕАД гр.София, представлявано заедно от всеки двама от Изпълнителните директори или от изп. директор и прокурист – заедно, чрез юрк.П. Д. против М. М. Х., гражданка на В., родена на ***г., с адрес по удостоверение гр.Плевен, ул.*** № 6, ап.14, а по Договор – ул.*** №***, ет.1, ап.6, с ЛН ***, с която са предявени искове с правно основание чл.432 ал.1 ТЗ вр. чл.79 от ЗЗД и иск по чл.86 от ЗЗД за осъждането ѝ да заплати на Банката сумата в общ размер на 100 323,96 лева, както следва: главница в размер на 77 547,92 лева, от която: редовно падежирали главници за периода от 05.03.2022г. до 05.01.2023г. в размер на 5 074,67лв. и предсрочно изискуема главница в размер на 72 473,25лв.; редовна (възнаградителна) лихва в размер на 22 539,64лева, от която: отложена възнаградителна лихва в размер на 17 498,57лв., начислена за периода от 17.03.2015г. до 05.02.2022г.; начислена възнаградителна лихва в размер на 4 829,69лв. за периода от 05.02.2022г. до 05.01.2023г.; начислена възнаградителна лихва в размер на 211,38лв. за периода от 05.01.2023г. до 19.01.2023г. върху предсрочно изискуемата главница към 20.01.2023г. и начислено обезщетение за забава в размер на

236,40лева за периода от 05.03.2022г. до 19.01.2023г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на настоящата искова молба до окончателното им изплащане, както и всички направени по делото разноси вкл. юрисконсултско възнаграждение в размер на 400,00лв.

Ищецът твърди, че с Договор за студентски кредит от 17.03.2015г., сключен между Банката и М. М. Х. (кредитополучател) са отпуснали на ответницата студентски кредит в размер на 82 144,92лв. с краен срок за погасяване 05.02.2032г. с цел заплащане на 12 такси за обучение на кредитополучателя. Отпуснатият кредит е усвояван поетапно до размер от 77 547,92 лева, съгласно условията на Договора. Съгласно чл.3.1 от Договора страните са уговорили възнаградителна лихва в размер на 7% (седем процента) за целия срок на Договора. Според чл.4.2 от Договора при погасяване на кредита кредитополучателят ползва гратисен период от 83 месеца от 17.03.2015г. до 05.02.2022г., през който не дължи плащане на главница и лихва по кредита. По време на гратисния период Банката начислява Лихва върху усвоената част от кредита, като начислената лихва се капитализира годишно. В конкретния случай твърди, че Банката независимо от направената уговорка между страните, не е капитализирала редовната лихва, начислена през гратисния период, като същата е единствено отложена до влизане на кредитополучателя в Погасителен план и същата става изискуема с обявяване на предсрочна изискуемост на същия.

Страните отнапред са определили размера на обезщетението за забава в плащането от кредитополучателя на задължението за погасяване на главницата по кредита в чл.3.2 от Договора е уговорено при забава в плащане на дължими суми по Кредита кредитополучателят дължи лихва за забава Основния лихвен процент, увеличен с 10 (десет) пункта годишно върху забавената сума (вноска или част от вноска) за времето на забавата до окончателното изплащане на забавените задължения.

Според чл.4.8 от Договора страните са се договорили кредитът да бъде погасен на 120 (сто и двадесет) равни анюитетни месечни вноски, дължими на 5-то число от съответния месец, считано от 05.03.2022г. до 05.02.2032г. Съгласно чл.6 от Договора, Банката има право да обяви Кредита за предсрочно изискуем, като според чл.6.2 от Договора това става при

неплащане от страна на кредитополучателя на три последователни погасителни вноски.

Твърдят също така, че съгласно титулната част на Договора и чл.9.3 от същия, Кредитополучателят е посочил адрес за кореспонденция гр.Плевен, ул.,***“ №***, ет.1, ап.6 като се е съгласил на този адрес да бъде призоваван и да получава всякакви съобщения свързани с отпуснатия кредит. В чл.9.4 кредитополучателят е оправомощил лицето И.Ш.М. с адрес: с.***, Община гр.Плевен, ул."***" №1, съгласно чл.107 ал.2 ГПК, да получава всякакви книжа и съобщения от съдебните органи в производства, образувани от Банката срещу него, за събиране на вземанията си.

На 14.04.2015г. ответникът е направил частично предсрочно погасяване на кредита в размер на 240лв., на 22.02.2016г. – в размер на 400лв. и на 02.05.2017г. - в размер на 1 814лв.

Банката е изпълнила всички свои задължения, съгласно подписания Договор за студентски кредит от 17.03.2015г. На кредитополучателят е отпусната парична сума за възмездно ползване, която е усвоена от него – в размер на 77 547,92лв.

Досежно предсрочната изискуемост на кредита твърдят, че в чл.6 от Договора са изрично изброени случаите, при които Банката има право да обяви предсрочна изискуемост на всички вземания по кредита. Съгласно чл.6.2 от Договора такъв случай се счита, че е настъпил ако кредитополучателят не плати три последователни погасителни вноски.

Така поради настъпил случай на неизпълнение - неплащане на 11 последователни погасителни вноски от 05.03.2022г. до 05.01.2023г., (чл.6.2. от Договора), с настоящата искова молба Банката упражнява правото си по чл.6 от Договора във връзка с чл. 432 от ТЗ да обяви цялата ползвана и непогасена сума за предсрочно изискуема, **считано от датата на получаването на препис от исковата молба от ответника – 24.04.2023г.**

Позовават се на Решение №706/30.12.2010г. на ВКС по гр. дело №1769/2009г., в което е прието, че самото предявяване на иска поставя длъжника в забава и то от момента на връчване на препис от исковата молба. Предсрочната изискуемост на кредита е санкция за неизправност на длъжника, последиците ѝ следва да включат пълно и точно изпълнение на

задължението, каквото съществува и в какъвто вид се дължи при настъпване на срока (уговорения падеж) - главница, редовна (възнаградителна) лихва, наказателна лихва (неустойка) и комисиона за управление. В Решение №99 от 01.02.2013г. по т. д. № 610/2011г. на I т.о. Върховният касационен съд е приел, че при уговорена в договор за заем за потребление предсрочна изискуемост на задължението за връщане на заетата парична сума, настъпва предсрочна изискуемост и на непадежиралите към този момент анюитетни вноски.

Поради липса на изпълнение на задълженията по Договора считат, че в полза на кредитора са възникнали вземанията, посочени в петитума на исковата молба. Съгласно чл.79 и чл.86 от ЗЗД кредиторът има право до иска изпълнение заедно с обезщетение за забава, в случай че длъжникът не изпълни точно задължението си.

Претендират присъждане законна лихва за забава върху претендираното вземане за главница, считано от датата на завеждане на настоящата искова молба до окончателното му заплащане. Доколкото възнаградителната (редовна) лихва е предвидена в Договора, очевидно е, че тя съставлява договорно задължение за страната, в чиято тежест е вменена. Възнаградителният характер на редовната лихва и санкционният характер на неустойката не препятстват приложимостта на чл.86 от ЗЗД, тъй като задължението за заплащането им е самостоятелно и независимо от задължението за обезщетение по чл. 86 ал.1 от ЗЗД (позовават се на Решение № 73/29.06.2011г. на ВКС по т.д. № 683 по описа за 2010г., 1-во т.о., ТК).

Молят съда като съобрази представените по делото доказателства да постанови решение, с което да уважи предявените искове като присъди в полза на ищеца направените по делото разноски /платени държавни такси и хонорари за вещи лица/, в това число юрисконсултско възнаграждение в размер на 400лв. В случай, че исковите бъдат уважени частично, молят за изчисляване на разноските на ищеца по съразмерност и след компенсация.

Ответницата М. М. Х. чрез особения представител адв.И. Н. от ПлАК е подала Отговор в срок, в който оспорва исковите по основание и размер. Твърди, че исковите са допустими, но неоснователни. Оспорва твърденията на ищеца за настъпила предсрочна изискуемост на кредита, оспорва изцяло всички изложени в исковата молба твърдения и обстоятелства, на които се

основават предявените искове.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, и по реда на чл.235 вр. чл.12 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Безспорно по делото е и това се установява от заверено копие на Договор за студентски кредит от 17.03.2016г. – л.8 – л.18 от делото, че Банката като кредитодател и М. М. Х. като кредитополучател са сключили Договор за студентски кредит, по силата на който Банката е предоставила на кредитополучателя кредит в размер на сумата от 82 144,92лв. с краен срок на погасяване 05.02.2032г.

Не се спори и се установява от приложеното заверено копие от кредитното досие на ответницата по делото, че са извършени 11 /единадесет/ броя преводни нареждания, всяко в размер на 6 845,41лв., по сметката на кредитополучателя, по начин и размер, който е бил уговорен от страните – от лист 50 до лист 60 от делото.

Спорен по делото е въпросът дължи ли ответницата исковите суми, както и направените по делото разноси, в т.ч. и разходи за адвокат.

За да отговори на спорните по делото въпроси съдът съобрази писмените доказателства и заключението по назначената СИЕ.

Договорът за студентски кредит е уреден в специалния Закон за кредитиране на студенти и докторанти /ЗКСД/, в разпоредбата на чл.17 ал.5 на който потребителската закрила срещу неравноправни клаузи е предвидена изрично, като е посочено, че за Договора за кредит по този закон се прилагат и чл.143 – чл.148 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Съгласно разпоредбите на чл.17 ал.6 и ал.7 от ЗКСД, когато не са спазени изискванията на чл.17 ал.1 и ал.4 и чл.18 ал. 3 от ЗКСД, както и изискванията за задължителните реквизити на Договора за кредит, предвидени в типовия договор по чл.7 от ЗКСД, Договорът за кредит е недействителен, в който случай кредитополучателят е длъжен да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви, такси или други разходи.

Съгласно разпоредбите на чл.16 ал.1 и ал.3 от ЗКСД студентите и докторантите могат да подадат искане за отпускане на кредит и сключване на Договор с всяка Банка, подписала типов договор по чл.7, като в случай, че

Договор за кредит при условията на този Закон е сключен с Банка, която не е подписала типов договор по чл.7, кредитополучателят е длъжен да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви, такси или други разходи.

Съгласно разпоредбите на чл.23 ал.1 и ал.3 от ЗКСД кредитополучателят не дължи плащане на главницата и лихвите по кредита по време на гратисния период, но по време на същия банката начислява лихва върху кредита. Съгласно ал.2 на същата разпоредба гратисният период е периодът от сключването на Договора за кредит до изтичане на една година от първата дата за провеждане на последния държавен изпит или защита на дипломна работа съгласно учебния План за съответната специалност и образователно-квалификационна степен, съответно от датата, на която изтича определеният срок на докторантурата, като в ал.5 на същата разпоредба са посочени условията, при които гратисният период се удължава по искане на кредитополучателя и при настъпване на предвидените в Закона предпоставки за това.

Като съобрази представените по делото писмени доказателства и заключението на СИЕ, съдът приема за безспорно установено по делото, че между страните е налице сключен на 17.03.2015г. Договор за студентски кредит, по силата на който Банката – ищец е превела през периода от 17.03.2015г. до 15.07.2020г. вкл. по банкова сметка на ответника чрез дванадесет превода общо сумата от 82 144,86лв., поради което може да се направи обоснован извод, че възраженията на ответника в тази насока са неоснователни, а отпуснатият кредит е усвоен от ответника съобразно Договора.

В изпълнение на задължението си по чл.7 ал.3 ГПК настоящият състав на решаващия съд намери за нищожна като неравноправна клаузата на чл.4.4 от процесния Договор в Частта й, в която предвижда капитализиране на лихвата към главницата годишно съгласно действащия Погасителен план. От заключението на вещото лице се установява, че възнаградителната лихва по кредита е капитализирана веднъж годишно от Банката чрез присъединяването й към усвоената главница по кредита до изтичане на гратисния период от 81 месеца, считано от датата на сключване на Договора до 05.02.2022г., след което върху така новосформираната главница е начислявана възнаградителна лихва съобразно Договора в размер на 7 %.

Съдът приема, че с разпоредбата на чл.24 ал.1 от ЗКСД законодателят е очертал задължителните рамки, при които се формира общият размер на задължението на кредитополучателя по Договора за студентски кредит след изтичане на гратисния период, а именно: 1. Главницата, чийто размер се определя от сумата на отпуснатите средства за такси и/или издръжка и 2. Лихвата, дължима от кредитополучателя за срока на Договора за кредит, която съгласно разпоредбата на чл.23 ал.3 от ЗКСД се начислява върху кредита в договорения размер.

При съобразяване на начина на формиране на претендираната от ищеца главница по време на гратисния период, установен със заключението на вещото лице по СИЕ и подписаният от страните Погасителен план, при който към усвоената сума предназначена за заплащане на учебни такси веднъж годишно Банката е прибавяла и начислената възнаградителна лихва за предходния едногодишен период, върху която сума като цяло е начислява възнаградителна лихва през последващия гратисен период съдът приема, че клаузата на чл.4.4 от Договора за кредит се явява нищожна като договорена в противоречие със Закона по следните съображения:

Клаузата е в противоречие с императивната разпоредба на чл.24 ал.1, т.1 от ЗКСД поради включване в изискуемата в края на гратисният период главница по кредита и на суми, които са реално усвоени за учебни такси, а съставляват възнаградителна лихва по кредита за гратисния период. Клаузата е в противоречие с императивната разпоредби на чл.143 т.19 от ЗЗП и е неравноправна, тъй като не позволява на ответницата в качеството на кредитополучател да прецени икономическите последици от Договора в тази му част към датата на сключването му.

С оглед нищожността на клаузата на чл.4.4 от Договора за кредит, съдът приема, че същата не следва да се взема предвид при изчисляване размера на претендираното вземане за възнаградителна лихва.

Относно настъпването на предсрочната изискуемост, съобразявайки задължителната съдебна практика на ВКС, въведена в т. 18 на ТР № 4/18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС, предсрочната изискуемост представлява изменение на Договора, което за разлика от общия принцип в чл.20а, ал.2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната страна и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора

право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60 ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуем, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Безспорно се установи по делото с помощта на СИЕ, че за периода от 05.03.2022г. до 05.01.2023г. – на падежна дата преди подаване на ИМ, ответникът не е заплащал в полза на Банката ищец падежиралите вноски по кредита – 11бр., като конкретно по чл.6.2 от Договора е достатъчно неплащане на три последователни месечни вноски.

При тези изводи съдът приема, че с неплащането на 11 последователни погасителни вноски от страна на ответницата, считано от 05.03.2022г. в полза на Банката – ищец е възникнало право на основание чл. 6.2 от Договора за кредит да обяви кредита за предсрочно изискуем, като упражни правото си да предяви осъдителен иск срещу неизпълнилия задължението си длъжник.

Във връзка с твърденията на Банката ищец, които кореспондират със съдебната практика, че предсрочната изискуемост настъпва с връчване на преписа от ИМ и приложенията към нея на особения представител на ответника съдът приема, че същата е настъпила на 24.04.2023г. – от делото. Установена е трайна съдебна практика на ВКС, съгласно която в хипотезата на обективизирано в ИМ волеизявление на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост, каквато е и настоящата хипотеза следва да се приеме, че с връчването на препис от ИМ на назначения на длъжника особен представител това волеизявление стига до него, т.е. това е и моментът на настъпване на предсрочната изискуемост. В този смисъл е Решение № 198 от 18.01.2019г. по т.д. № 193/2018г., I т.о. на ВКС и др.

С оглед възприемане на посочената от Банката дата на предсрочна изискуемост, съдът приема, че не следва да излага подробни правни изводи в тази насока. Съгласно задължителната практика на ВКС, въведена с ТР № 3/2017г. по тълк. дело № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС „1. Когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава

при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в поредността по чл.76, ал.2 от Закона за задълженията и договорите; 2. размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по Договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по Договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането.“

При съобразяване на гореизложеното относно датата на настъпване на предсрочна изискуемост на вземането на Банката – ищец по процесния Договор за кредит – 24.04.2023г. и с оглед изложените по-горе правни изводи относно нищожност на клаузата на чл.4.4 от Договора за кредит като неравноправна, при съобразяване на заключението на СИЕ, което приема за вярно, обективно и компетентно като неоспорено от страните по делото, както и дадените разяснения от вещото лице Т. И., съдът счита, че към датата на приключване на гратисния период - 05.02.2022г., и към датата на подаване на ИМ – 19.01.2023г. ответницата дължи на Банката – ищец сумата от **94 187,20лева**, от която – Главница 77 547,92лв.; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба – 19.01.2023г. до окончателното ѝ изплащане, начислена обща договорна лихва в размер на 6 379,64лв. за периода от 05.02.2022г. до 24.04.2023г. включително; обезщетение за забава в размер на 410,47 лева за периода от 05.03.2022г. до 24.04.2023г. /дата на предсрочна изискуемост/ включително и отложена възнаградителна лихва до изтичане на гратисния период от 17.03.2015г. до 05.02.2022г. в размер на 9 849,17лв. и изискуема на 24.04.2023г. като за разликата до 17 498,57лв искът следва да се отхвърли като неоснователен поради извършена неправомерна капитализация и поради плащане в размер на 4 370,80 след подаване на исковата молба и плащане в размер на 2 385,28лв. след датата на настъпване на предсрочната изискуемост /24.04.2023г./, както и в резултат на извършено преизчисление по реда на чл.76 от ЗЗД. За разликата до общата сума от 100 323,96лв. исковите се отхвърлят като неоснователни.

С оглед на постъпилите плащания от страна на длъжника преди и след подаване на исковата молба, както и плащането в размер на 2 385,28лв след датата на предсрочна изискуемост /24.04.2023г./ и на основание направените изчисления от вещото лице в СИЕ и в о.с.з., както съгласно реда на

погасяване по чл.76 от ЗЗД, се установява, че със сумата от 6 756,08лв. е погасена част от начислената отложена лихва за срока на гратисния период, която е в размер на 17 498,57лв. с извършена капитализация, а при нейното изчисляване без капитализация е 16 605,25лв. и следва искът да се отхвърли за разликата от 9 849,17лв. до 17 498,57лв поради плащане и неправомерно извършена капитализация или за сумата от 7 649,40лв.

Също така, в тази насока са и дадените устни обяснения от вещото лице в съдебно заседание, от които става ясно, че от размера на отложената лихва, която е най-обременителното задължение, следва да се приспаднат постъпилите плащания след исковата молба /20.01.2023г./ и след датата на предсрочна изискуемост /24.04.2023г./, които са в общ размер от 6 756,08лв. Така се получава дължимият остатък от отложената лихва, а именно 9 849,17лв.

С оглед изложеното и при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че предявеният иск е основателен и доказан и следва да бъде уважен до горните размери, а за разликата досежно отложената възнаградителна лихва претендирана в размер на 17 498,57 лева за периода от 17.03.2015г. до 05.02.2022г. включително и изискуема към 24.04.2023г. същата е в размер на 16 605,25лв. без извършена капитализация при нейното изчисляване, което като намалим със сумата на извършените плащания в размер на 6 756,08лв. или за сумата от 7 649,40лв., искът следва да се отхвърли като неоснователен и погасен чрез плащане.

На особения представител на ответника – адв. И. Н. от ПлАК следва да се изплати възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство по настоящото дело за тази инстанция в размер на 4 331,00лв., внесено от ищеца.

При този изход на делото, съдът следва да се произнесе и по направените разноси, като следва да бъде осъдена ответницата да заплати направените от Банката такива размер на 8 971,43лв., които Банката претендира в размер на 9 555,96лв, от които 4 012,96лв. д.т.; 4 331,00лв. за адв. възнаграждение за особен представител; 812,00лв. депозит за вещо лице и 400лв. юрк. възнаграждение, които се дължат съразмерно на уважената Част от исковете или в размер на 8 971,43лв., а за разликата за сумата от 584,53лв. искането за разноси следва да се отхвърли като неоснователно.

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.430 ТЗ вр. чл.79 ЗЗД М. М. Х., гражданка на В., родена на ***г., с адрес по удостоверение гр.Плевен, ул.*** № 6, ап.14, а по Договор – ул.*** №***, ет.1, ап.6, и с ЛН *** да заплати на *** АД гр.София, ЕИК *** – *** АД – правопреемник на „***“ЕАД гр.София, ЕИК *** , преди „***“ЕАД гр.София, представлявано заедно от всеки двама от Изпълнителните директори или от изп. директор и прокурист – заедно, чрез юрк.П. Д. сумата от **94 187,20лева**, от които 77 547,92 лева - Главница, от която – Редовно падежирали главници за периода от 05.03.2022г. до 05.01.2023г. включително в размер 5 074,67лева; Предсрочно изискуема главница в размер на 72 473,25лева на 19.01.2023г.; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба – 19.01.2023г. до окончателното ѝ изплащане, начислена възнаградителна (редовна) лихва в размер на 6 089,59лв. за периода от 05.02.2022г. до 05.04.2023г. включително; начислена възнаградителна (редовна) лихва в размер на 290,05 лева върху предсрочно изискуема главница от 19.01.2023г., за периода от 05.04.2023г. до 24.04.2023г. включително; начислено обезщетение за забава в размер на 410,47 лева за периода от 05.03.2022г. до 24.04.2023г. включително и отложена възнаградителна лихва в размер на 9 849,17 лева за периода от 17.03.2015г. до 05.02.2022г. включително и изискуема към 19.02.2023г., като за разликата до 17 498,57лв., или за сумата от 7 649,40лв. искът за отложената възнаградителна лихва отхвърля като неоснователен и погасен чрез плащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 ГПК М. М. Х., гражданка на В., родена на ***г., с адрес по удостоверение гр.Плевен, ул.*** № 6, ап.14, а по Договор – ул.*** №***, ет.1, ап.6, и с ЛН *** да заплати на *** АД гр.София, ЕИК *** – *** АД – правопреемник на „***“ЕАД гр.София, ЕИК *** , преди „***“ЕАД гр.София, представлявано заедно от всеки двама от Изпълнителните директори или от изп. директор и прокурист – заедно разноси в размер на 8 971,43, а за разликата до 9 555,96лв., или за сумата от 584,53лв. отхвърля искането за разноси като неоснователно.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд гр.Велико Търново

в двуседмичен срок от съобщението до страните чрез връчване на препис от същото.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____